

tale til Fordeel for den Paagjældende, er det en ganske ny Regel, naar efter Lovudkastet Straffen i saadanne Tilfælde endog ganske kan bortfalde — en Bestemmelse, der imidlertid vistnok har fuldt Medhold i Sagens Natur, og som efter Paragraphens Affattelse kan komme den Paagjældende tilgode, selv om han tidligere maatte have paadraget sig Straf for ulovlig Omgang med Hittegods.

Naar Udkastet til Betegnelse af Forbrydelsens Indhold benytter Udtrykkene: „Den som ikke oplyser, hvad han har fundet“, omfatte disse ogsaa Fund af de saakaldte Tugens Ting eller af Gjenstande, som Eieren har bortkastet eller paa anden Maade opgivet sin Eiendomsret til, og bør derfor ombyttes med: „Den, som ikke oplyser Hittegods“, hvilket sidste Ord i videre Forstand ogsaa indbefatter Dannefæ. (Endring Nr. 116).

At den, der tilegner sig fremmed Gods, som han vel ikke har fundet, men paa anden Maade tilfældig er kommen i Besiddelse af, ansees efter Reglerne for ulovlig Omgang med Hittegods, er i Overensstemmelse med vore Domstoles Opfattelse af et saadant Forhold.

Den, der underslaaer eller paa anden uredelig Maade omgaaes med strandet Gods, bliver efter § 58 i Forordningen af 1840, jfr. Forordningen af 28de December 1836, at straffe som for Tyveri, hvad der ogsaa har Virkning med Hensyn til Gjentagelse; det er derfor en væsentlig Formildelse, naar Lovudkastet for saadan Brøde sætter Straf af Fængsel paa Bånd og Brød, der paa den ene Side under (særdeles) formildende Omstændigheder kan gaae ned til simpelt Fængsel eller Bøder, men paa den anden Side under stærpende Omstændigheder kan stige til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Udvalget foreslaaer altsaa, at Ordet „særdeles“ udgaaer (Endring Nr. 117), og at „Forbedringshuusarbejde“ forandres til Strafarbejde.

At den, der udplyndrer sig, der ere under menneskelig Beskyttelse og Varetægt, selv om de kun ere henlagte i et sædvanligt Gravsted, gjør sig skyldig i Tyveri, er en Selvfølge, som Lovudkastet derfor ikke giver nogen særlig Regel for, hvorimod det i § 246 omhandler Udplyndring af sig, som foresindes under

andre Forhold, det saakaldte Valrov jfr. D. Lov 6—16—3. Forordningen af 11te April 1840 § 38 har derfor sat almindelig Tyvsstraf, hvorimod Udkastet lader indtræde Straf af Fængsel eller under stærpende Omstændigheder Forbedringshuusarbejde indtil 2 Aar.

Syv og Tyvende Capitel.

Om Bedrageri.

Grundlaget for Lovudkastets Behandling af denne Forbrydelse er Forordningen af 11te April 1840, og det har ligesaalet som denne forsøgt paa at opstille noget almindeligt Begreb om Bedrageri. Ligesom Forordningen af 11te April 1840 udbæver derfor Lovudkastet under særlige Hovedgrupper de praktisk vigtigste Tilfælde af strafbart Bedrageri (§§ 247—251 og 253), søger paa denne Maade saa at sige at give en Veiledning til en rigtig Opfattelse af Bedrageriets Væsen og slutter sin Fremstilling med en almindelig Regel om Behandlingen af andre Bedragerier og svigagtige Handlinger, efter som disse enten ganske maae stilles ved Siden af de særligt omhandlede, og derfor isafde almindelig Bedrageristraf, eller efter deres mindre Betydning ikkun medføre et ringere Ansvar (§ 252).

Den Tanke, som ligger til Grund for Stoffets Ordning i Forordningen af 11te April 1840, har været den, at hense på de forskellige Tilfælde af Bedragerier under trende Hovedarter, eftersom Bedrageriet nemlig bestaaer i ved falske Foregivender at tilegne sig fremmed Eiendom, som man ikke har i sin Besiddelse (§ 41), eller i svigagtig at fragaae og forfølge, hvad man har i sin Besiddelse (§ 42) eller endelig opløser sig i en ulovlig Disposition over fremmed Gods, som er betroet den Paagjældende, eller som han paa anden Maade har i sit Værge (§ 43, jfr. § 44). Det er imidlertid almindelig erkjendt, at det ikke er lykkedes Forordningen skarpt at fastholde denne Adskillelse, og at derhos Bedrageritilfælde, som efter deres Natur og